

מדינת ישראל  
משרד הממשלה

משרד

מס' 14/6  
מס' 14/6

מס' 14/6  
מס' 14/6  
מס' 14/6

מס' 14/6  
מס' 14/6

שם תיק: ועדת כהן-קדמי בענין ילדי תימן - פרוטוקול  
מישיבות הועדה -סדרה ב -פרוטוקול מיום  
מזהה פנימי: ג-6/74697

מזהה פריט 000dvlb7  
כתובת: 2-109-3-6-7  
תאריך הדפסה: 11/07/2016



ועדת חקירה מטכנתית בענין פרשת  
העלמות של ילדים מבין עולי תימן  
בשנים 1948-1954

מחלקה

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 15/11/95

חברי הוועדה:

יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן  
 חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל  
 חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

בקשה מס' 245/95 המבקשים: שלום ודוד וונה

היו"ר: אני פותח את ישיבת היום 15.11.95 העדות הראשונה היא של  
 האחים שלום ודוד וונה בתיק 245/95.  
 דוד וונה אני מזכיר לך שעליך לאמר את האמת, את כל האמת  
 ורק את האמת.

ת. רק באנו לפה רק להגיד את האמת.

היו"ר: הפרטים הראשונים אנחנו יודעים מהתיק, שאתם הגעתם לעדן  
 ומשם עליתם במטוסים לארץ ישראל,

ת. נכון,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

היו"ר: בסוף שנת 1949,

ת. כן,

היו"ר: ומחמשך הדברים אני לא חושב שאתה מזכיר באיזה מחנה הייתם,  
 או שכן,

ת. כן,

היו"ר: איזה מחנה?

ת. היינו מחנה ב',

כ.ה. מימון: עין שמר?

ת. לא, לא, ראש העין, הביאו אותכם באוירון ושמו אותכם בראש  
 העין מחנה ב', באוחלים?

ת. באוחלים, כן,

היו"ר: ואמך היתה הרה וכעבור שבועיים אשפזו אותה-

ת. בערך חודש אולי,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

היו"ר: טוב, שבועיים או חודש,

ת. זה ממש נדמה לי בהתחלת ינואר,

היו"ר: מתי ?

ת. התחלת ינואר, 50,

היו"ר: היא הרגישה שהיא עומדת ללדת ואשפזו אותה בבית חולים  
 ליולדות,

ת. כן,

היו"ר: איזה בית חולים ליולדות?

ת. שמה לא היה, סך הכל היו מספרים, זה נקרא בית חולים של  
 המקום,

היו"ר: בתוך המחנה?

ת. בתוך המחנה, כן, אבל לא קראו לו איזה שם, לא היה לו בית  
 חולים שם מיוחד, היה ביתן של האנגלים, וקראו את זה בית  
 חולים ואחר כך עשו גם בית תינוקות,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

כ.ה. מימון: היה שם חדסה בראש העין,

ת. בבקשה?

כ.ה. מימון: היה שם בית חולים חדסה, קטן,

ת. כן, בית חולים,

כ.ה. מימון: הכוונה לזה,

ת. אני לא זוכר אם קוראים לו חדסה, אבל יכול להיות, לא,  
 בית חולים חדסה לא, זה היה בנינים קטנים היה, אבל היה  
 בית חולים גם גדול,

היו"ר: לא משנה, בכל אופן זה לא היה בית חולים בעיר כמו חיפה  
 או-

ת. לא בעיר, לא בעיר, במקום,

היו"ר: מה שאתם מספרים, אתה גם כן עלית אז או שנולדת בארץ?

ת. לא, לא אני כבר הייתי בגיל אחת עשרה,

שלום: שנינו עלינו,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

היו"ר: שניכם עליתם,

ת. היינו בגיל עשר אחת עשרה,

היו"ר: זאת אומרת הייתם בגיל שאתם יכולים לזכור,

ת. לזכור, נכון,

היו"ר: מזכרונכם עצמכם, כן?

ת. כן,

היו"ר: אם כך תספר מה קרה כשהיא אושפזה,

ת. היא אושפזה, ילדה, העבירו את הילד לבית תינוקות, היה בית תינוקות, זה מקום, למח היה חורף קשה, שמו אותם בבית תינוקות והיא קיבלה הנחיות מה לעשות, זאת אומרת לבוא בבוקר להניק את הילד צהריים וערב. עשתה את זה בערך איזה חודש וחצי חודשיים אני חושב. ואחרי חודשיים אמרו לה שהילד מת. באופן פתאומי,

היו"ר: זאת אומרת היא הלכה בזמנים מסוימים,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

ת. רגילים,

היו"ר: רגילים,

ת. רגילים, כדי להניק את הילד,

היו"ר: ובאחד הימים כאשר היא הלכה -

ת. הלכה, כן,

היו"ר: כמנהגה,

ת. כמנהגה אותו דבר להניק את הילד,

היו"ר: פתאום אומרים לה,

ת. אומרים לה שהילד נפטר, מה קרה לו, רק אני באתי להניק אותו פתאום אתם אומרים עכשיו זה נפטר, טוב אם הוא נפטר תנו לי אותו, אומרים שהוא נמצא באיזה מקום לקחו אותו לאיזה מבנה שמה למטה, ואם אתם רוצים תלכו תראו אותו. התחילה לבכות, התחילה להשתולל, איבדה, איך אני יכול להגיד לך, נכנסה ללחץ עצבים, וגרם לה למחלה, מאותו רגע שלקחו את הילד, היתה הולכת והיא חמומה, היא סחבה אותו כל הדרך, בדרך לא דרך שהגענו ועד שעלינו ארצה, עלינו על

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

חרכבים ואחר כך הגענו לעדן וכל הסיפור הזה. אבא שלי בא, אומר טוב תנו לי את הילד אם הילד מת תנו לי אותו, צריך לשבת באבל, אנחנו צריכים להתאבל עליו, אמרו לו אדוני זה נמצא באיזה בנין שמה למטה, איזה בנין אפילו אף אחד לא בא להראות לנו איזה בנין, אמרו בערך שמה בנין,

היו"ר: במחנה?

ת. במחנה, הלכתי אני ואבא שלי לראות אותו, הגענו שמה מבנה סגור של האנגלים ולפי מה שאני חושב שאני ראיתי בנינים אנגלים אחרי שזה היה בערך אני חושב שזה היה מחסן, מחסן ציוד של הצבא, זה לא היה אפילו מבנה רגיל. חלון גובה אולי שלוש מטר, שלוש וחצי מטר גובה של החלון, איך נעלה? אבא שלי רוצה, עליתי עליו ולא הגעתי אפילו לחלון לראות, והוא דרך החלון התחיל לצעוק,

היו"ר: הדלת היתה סגורה,

ת. סגור, אין אף אדם שם,

היו"ר: אין אף אדם,

ת. אין אף אדם, הלך משם, חזר, אלה שהם נציגים של הסוכנות, כל מיני גורמים, לא יודעים, ואז ככה זה נשאר כל הסיפור,



ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

עד שהגיעה אמא שלי מצב שהיא קיבלה היא נחיתה, היא אושפזה בבית חולים לחולי נפש, זה הטריד אותה במשך כל הזמן,

היו"ר: אמך?

ת. אמי, נוסף לזה אני כשהתחתנתי קראתי לבן שלי בשם דניאל לפי השם שלו. אחי אותו דבר, וזה עד עכשיו לא יורד לנו מהזכרון, אני במיוחד אישית, אני זוכר שעשו לו ברית וחכל,

כ.ה. מימון: איפה עשיתם ברית, בבית חולים?

ת. כן, בבית תינוקות,

היו"ר: לא קרה אצלכם מה שקרה במקומות אחרים שקיבלתם כעבור חמש עשרה שנה איזה צו גיוס או משחו?

ת. לא, אז לפי מה שאני חושב תעודות ורישום לא קיבלו אולי רק אחרי שנה או שנה וחצי שקיבלו תעודות ורישומים, ככה לא היה רישום לא היה שום דבר, רק סך הכל בבית חולים ובית תינוקות זה הכל,

היו"ר: אבל כאשר הגעתם, אני חושב לפי מה שאנחנו שומעים כל

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

הזמן, שאביך קיבל תעודת עולה,

ת. אחרי שנה וחצי,

היו"ר: לא מיד כאשר ירדתם?

ת. לא, לא, זה לא לוקח מיד,

היו"ר: אחרי שנה וחצי,

ת. אני חושב ככה בערך לפי הערכתי,

היו"ר: דניאל כבר לא היה בחיים,

ת. זה בחודשים הראשונים,

כ.ה. מימון: אבל גם דניאל לא יכול להיות רשום בה, כי הוא נולד  
 בארץ,

ת. כן, נולד בארץ ואז עוד לא היה-

כ.ה. מימון: תעודת עולה רק לאלה שעולים מחוץ לארץ,

ת. יכול להיות, תעודות לא היה לנו דבר כזה, אני לא זוכר

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

שחיה תעודה,

כ.ה. מימון: אבל יש לי שאלה אליכם, אתם הענין שלכם עוד עלה  
 בועדה הראשונה,

ת. נו,

כ.ה. מימון: ועדת בעלול עוד ב-68, אתם קיבלתם, לא קיבלתי תשובה  
 מהועדה הזו?

ת. שום תשובה, לא קיבלנו כלום,

כ.ה. מימון: כי אנחנו בדקנו ברישומים של הועדה הזו, ומה שכתוב  
 שם שהוא היה בבית חולים הדסה בראש העין,

ת. לא היה בבית חולים,

כ.ה. מימון: דניאל,

ת. לא היה בבית חולים,

כ.ה. מימון: וכתוב שהוא נפטר ואפילו נקבר בחלקת ילדים שורה  
 ומספר, והכל,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

ת. לא,

כ.ה. מימון: לא קיבלתם את זה מהמשרה אז?

ת. שום דבר לא קיבלנו ולא כלום,

שלום: אני מניח שאבא שלי קיבל, אבל אתה אומר, אתה טוען שהוא  
 נפטר,

כ.ה. מימון: לא, אני לא טוען, אני רק אומר-

שלום: לא, מה שכתוב,

כ.ה. מימון: אני אומר מה הועדה הראשונה עשתה,

שלום: מדוע לא הביא לנו את הגופה,

כ.ה. מימון: אני שואל, אני רוצה לדעת,

שלום: יכול להיות שהמסמך הזה אצל אבא שלי ואבא שלי כבר הלך  
 לעולמו, אתה מבין? מפני שאני לא יודע איפה זה המסמך  
 הזה,

כ.ה. מימון: בכל מקרה את הגופה לא קיבלתם,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם  
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954  
 ישיבה מיום 15 בנובמבר 1995

ת. שום דבר,

כ.ה. מימון: ולא ביקרתם בבית קברות,

ת. שום דבר, לא יודעים כלום על בית קברות בכלל,

שלום: אין שום בסיס שנבקר שם, כלומר לא היה לנו שום דבר  
 הוכחות,

היו"ר: השלים את העדות דוד וונה.

תודה רבה לכם, הכל רשום ונראה במשך הזמן מה יצא מזה.

שלום: זה לא בעיה לגלות אותו אם הוא ישנו בחיים, הוא עם  
 עיניים ירוקות יפה, ילד יפה, יפה תואר היה.

בקשה מס' 248/95 המבקשת: עומסי מרגלית

היו"ר: גברת מרגלית את מופיעה פה עד כמה שראיתי בשני שמות, אחד  
 עומסי ואחד קוממי,

ת. קוממי זה האבא של הילדה, זה המשפחה של הילדה,

כ.ה. קובל: מה שם האבא של הילדה?